

МОМЧЕТО С ЛОШИЯ КЪСМЕТ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Живял някога един селянин, който имал седем сина и много земя. Семейството му не познавало недоимъка, защото всички дружно обработвали земята. Но една сутрин нещастieto влязло в неговия дом — селянинът се събудил напълно сляп. Не виждал нищо, сякаш целият свят се изпълнил със зловеща тъмнина. Изредили се всякакви доктори и знахари, които се опитвали да го лекуват. Много пари били похарчени, но всичко било напразно.

Един ден в селото пристигнал странен факир. Когато му разказали какво се е случило, той казал, че селянинът ще прогледне. Затова обаче трябва да се намерят очи от златната риба, която живее в океана, зад девет земи в десетата. Очите ѝ трябвало да се изгорят, само тяхната пепел можел да направи чудото — старият селянин да види отново светлина. Шестте по-големи синове били женени и поради това те посъветвали баща си да изпрати Парамджит — най-малкия брат — да опита късмета си. Старецът го повикал и го помолил да намери чудодейната риба.

Парамджит много обичал баща си. Той веднага се съгласил, пхнал в торбичката си две-три питки, малко орехи, грабнал си тоягата, да се брани от змиите, и поел към океана. По пътя срещнал много трудности и беди, но благодарение ума и смелостта си след много дни стигнал до целта. Хвърлил мрежата. Не след дълго в нея се хванала чудно красива червена риба със златна опашка.

— О, мъдри човече, моля те, пусни ме в океана — замолила се тя с човешки глас. — Каж ми какво е твоето желание и аз ще направя всичко, за да го изпълня. Заклевам се, че винаги ще бъда на твое разположение.

Парамджит бил с милостиво сърце. Дожаляло му за рибата и я хвърлил във водата и ѝ извикал:

— Съгласен съм. Дай ми само очите си!

— Но как?! — възкликнала рибата. — Аз не мога да живея без тях. Как ще плувам в огромния океан?

Момчето ѝ обяснило защо му трябват.

— Е, добре. Готова съм да ти дам очите си, щом това е твоето желание. Но ако баща ти може да си възвърне зрението без тях, ще запазиш ли живота ми?

— Как така? — попитал Парамджит.

— Много просто, вземи шепа пясък от брега и го допри до очите ми. После отнеси този пясък вкъщи и поръси няколко зрънца от него върху очите на баща си. Сигурна съм, че ще той ще оздравее. А някой ден аз може пак да ти дотрябвам.

— Така да бъде! А ти си помни обещанието — съгласил се момъкът.

Парамджит изпълнил точно заръката на рибата. Щом вълшебният пясък се докоснал до клепачите на баща му, той веднага прогледнал. Старият човек заплакал от радост и не знаел как да благодари на смелия си син. Парамджит бил още по-щастлив, че е успял да възвърне зрението на любимия си баща.

Щом узнали за случилото се, другите братя веднага пристигнали в бащината си къща. Те също се радвали, но завистта загоряла в сърцата им. Страхували се, че най-малкият брат ще получи цялото наследство на баща им. Най-големият се замислил и казал:

— Нека благодарим на всевишния за неговата милост. Но, скъпи татко, мога ли да запитам нашия най-малък брат къде са очите на рибата, за които го прати? Той е донесъл най-обикновен пясък и е чиста случайност, че ти отново виждаш светлината. Напълно възможно беше и да те нарани. Очи са това...

Останалите подкрепили най-големия си брат и настояли Парамджит да изпълни заръката на баща си и да донесе рибени очи. Хитростта им победила. Парамджит веднага бил изпратен отново на път. Той се подчинил на бащината воля, въпреки че знаел, че е изпълнил достойно задачата си. Тъй като нямал къде да отиде, той се лутал натам-насам.

Като минавал през една гъста гора, забелязал някой да тича към него. Скоро до него спрял запъхтян огромен елен.

— Господарю, те са по петите ми. Жестоките ловци искат да ме убият и да украсят с рогата ми двореца на царя. Моля те, спаси ме от гибел. Аз ще ти се отблагодаря. Заклевам се пред бога.

Нямало много време за мислене. Кучешкият лай и виковете на ловците вече се чували.

— Скочи в тази яма! — извикал Парамджит. — Когато си отидат, ще те извикам.

Еленът не чакал втора покана и мигновено скочил в ямата. Затаил дъх и зачакал, а Парамджит покрил набързо ямата с изсъхнали

клона и посипал отгоре няколко шепи сухи листа. Скоро на поляната изскочили и ловците.

— Да си виждал един елен да минава оттук? — попитал най-едрият от тях, явно главатарят им.

— Какво е това „елен“? — престорено наивно попитал Парамджит.

— Ох, този глупак не знае какво е елен! Хайде, да не си губим повече времето с него, а то плячката ще избяга!

— Излизай, опасността премина! — извикал Парамджит и издърпал настрани клоните. После се сбогувал с него и продължил по пътя си.

Не минало много време и до ушите му достигнал жален вой. Парамджит се отправил по посока на звука и що да види — едно малко, пухкаво чакалче с обезумели от ужас очи се въртяло в кръг, явно без да знае какво да предприеме.

— Но какво правиш, кутре?

— Господарю, моля те помогни ми! Сам съм, майка ми отиде в другата гора, а злите ловци ме преследват. Техният водач е обещал да занесе на жена си кожа от чакал. Моля те, скрий ме. Ще ти се отблагодаря, с каквото пожелаеш.

— Добре, скрий се в хралупата на онова дърво, щом си отидат, ще те повикам.

Появила се хайката, ловците познали Парамджит и решили този път изобщо да не го питат, нали бил толкова глупав.

Момъкът поел по своя път. Без да разбере как, гората останала зад гърба му. Той се озовал пред вратите на непознат град. По високите кули и дебелите стени, опасващи прекрасен дворец, Парамджит се досетил, че това е столицата на тукашното царство. „Но, колко странно — мислел си момъкът, защо не срещам нито един минувач?“ Когато приближил градските порти, о ужас, те целите били с венци от човешки глави.

Съдбата го срещнала с един просяк, който му разказал, че в този страшен град живеела чудно красива и необикновено умна, но жестока принцеса. Тя имала вълшебно огледало, в което виждала всичко, което пожелаела. Тя била обявила, че ще вземе за съпруг оня, който успее да се скрие от огледалото. Но онези, които опитали и се провалили, бивали обезглавени. Студена пот избила по челото на Парамджит. Но

сепването било мимолетно и той отишъл направо при принцесата да си опита късмета.

— Добре дошъл, момко — усмихнала се тя. — Знаеш ли условията ми?

— Разбира се, ваше височество! — бил категоричният отговор.

— Добре тогава, скрий се добре, а утре...

Гласът на красавицата пронизвал като кама. Но Парамджит вярвал, че не е сам на този свят. Изчакал всички в двореца да заспят и отишъл на морския бряг.

— Рибке, златоопашатке! Рибке, пълна с мъдрост, покажи се! Доплувай до мен!

— На твоите заповеди, господарю! Какво мога да направя за теб? Момчето разказало на рибата всичко от игла до конец.

— Не се страхувай! Ще те скрия в стомаха си и ще се потопя на дъното на океана!

На сутринта принцесата взела огледалото, но в него се отразявало само собственото ѝ лице. Тя започнала да върти огледалото по всички посоки, обходила с него целия дворец, всички улици на града и... накрая открила момъка на дъното на океана. Когато в определеното време Парамджит се явил пред нея, принцесата подробно му описала къде се е крил през нощта.

— Хм, дали да заповядам да те обезглавят? — чудела се тя. — Не, ти си ми симпатичен. Ще ти дам още една възможност.

Този път Парамджит се отправил към гората и помолил елена да го скрие.

— Качи се на гърба ми. Дръж се здраво за рогата ми и аз ще те изнеса на върха на планината, където и птиците трудно достигат.

Но на следващата заран принцесата отново знаела къде се е крил и отново не се решила да го прати на палачите.

— Е, добре — усмихнала се тя, — ще ти дам още една възможност, но помни, че този път е последната! Не ме вини, ако се простиш с главата си!

Парамджит се върнал в гората. „Къде да се скрия — помислил си той. Щом ме откри на дъното на океана и на върха на планината, която се извисява почти до небесното царство, къде да се скрия по-добре!“

Не щеш ли като от вдън земя пред него се появил чакалът. Той весело махал с опашка и покорно лизнал краката на момчето.

Парамджит разказал подробно на пухкавия си приятел какво се било случило.

— Не се безпокой, господарю! — успокоил го чакалът. — Аз ще те скрия така, че никой няма да може да те открие.

И той повикал своите братя, чакалите от цялата гора. Те набързо прокопали подземен тунел чак до покоите принцесата. Парамджит се промушил по тунела и когато усетил, че е точно под леглото ѝ, се свил на кълбо и зачакал.

Тази сутрин принцесата била намръщена, не ѝ било до вълшебното огледало. Харесала момъка, но какво да се прави, думата ѝ на две не става. Въздъхнала и поднесла огледалото към очите си. За нейно голямо учудване, както и да въртяла огледалото, накъдето и да го насочвала, Парамджит не се появявал в него. Със зле прикрита радост тя го хвърлила на пода и то се разбило на ситни парченца. Всяко от тях се превърнало в капка вода. От силното слънце те се изпарили и огледалото изчезнало завинаги.

— Хайде, излизай, където и да си! Загубих облога! — признала си принцесата.

Сияещ от щастие, Парамджит се измъкнал от скривалището си. Двамата се прегърнали и заживели в любов и разбирателство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.